

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 260.109 van 13 juni 2024
in de zaak A. 233.657/VII-41.926**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Kati Verstrepen
 kantoor houdend te 2060 Antwerpen
 Rotterdamstraat 53
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Carmenta Decordier en Tine Bricout
 kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
 Orchideestraat 61A
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 12 mei 2021, strekt tot de cassatie van arrest nr. 252.273 van 6 april 2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 14.511 van 19 juli 2021.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 11 januari 2024.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Romy Jessen, die *loco* advocaat Kati Verstrepen verschijnt voor verzoekster, en advocaat Brecht Heirman, die *loco* advocaten Carmenta Decordier en Tine Bricout verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoekster dient op 26 juni 2020 een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, meer bepaald haar wettelijk samenwonende partner van Belgische nationaliteit.

Op 23 november 2020 beslist de verwerende partij verzoeksters aanvraag af te wijzen (hierna: de aanvankelijk bestreden beslissing).

Verzoekster stelt op 4 januari 2021 tegen de voormelde beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 6 april 2021 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een eerste middel de schending op van de artikelen 39/56 en 40ter van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet) van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenbesluit), overschrijding van bevoegdheid en machtsafwending.

Verzoekster citeert het eerste onderdeel van haar enig middel voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat volgens haar niet is behandeld in het bestreden arrest omdat zij geen belang zou hebben bij haar kritiek dat de aanvankelijk bestreden beslissing niet werd genomen in de vorm van een “bijlage 20”. Verzoekster voert aan dat zij wel degelijk een belang heeft bij dat middelonderdeel omdat zij schade heeft geleden doordat de aanvankelijk bestreden beslissing niet in die vorm werd genomen. De titulatuur van die beslissing had immers tot gevolg had dat zij geen schorsend beroep kon indienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoekster heeft psychologische, financiële en praktische nadelen geleden doordat zij tijdens de beroepsprocedure over geen verblijfsrecht beschikte. Verzoekster vervolgt dat zij het voorwerp werd van een beslissing die haar rechtspositie beïnvloedt zonder dat er een wettelijke grond bestaat voor dergelijke beslissing: noch de vreemdelingenwet, noch het vreemdelingenbesluit voorziet dat een aanvraag tot gezinshereniging met een

Belgische referentiepersoon onontvankelijk kan worden verklaard. Bovendien acht verzoekster het standpunt van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in strijd met het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie 8 mei 2018 in de zaak C-82/16, *K.A. tegen België*, (hierna: arrest *K.A.*) omdat haar aanvraag niet onontvankelijk kon worden verklaard op grond van het feit dat zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod zonder dat uit een onderzoek ten gronde is gebleken dat er geen afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen haarzelf en de Unieburger. Verzoekster maakt het voorwerp uit van een beslissing waarvoor geen wettelijke basis bestaat en die haar wel degelijk schade berokkent, zodat volgens haar het bestuur “het vertrouwen en de rechtszekerheid (heeft) geschonden”. De stelling in het bestreden arrest dat de dienst Vreemdelingenzaken een aanvraag tot gezinshereniging onontvankelijk of ongegrond kan verklaren om eender welke reden, leidt volgens verzoekster tot willekeur en rechtsonzekerheid, waardoor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet alleen de betrokken rechtsregels schendt, maar tevens zijn bevoegdheid overtreedt en zijn macht afwendt, nu hij zich boven de wet plaatst door de verwerende partij toe te laten een onwettige beslissing te nemen.

5. In de memorie van wederantwoord herneemt verzoekster het middel. Zij voegt toe dat de verwerende partij ten onrechte stelt dat haar argument omtrent het gebrek aan schorsend beroep niet voor het eerst in de graad van cassatie kan worden opgeworpen, aangezien zij onmogelijk kon weten dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen schorsend effect zou toekennen aan dit beroep. Verzoeksters kritiek houdt in dat de aanvankelijk bestreden beslissing niet werd geschorst tijdens de behandeling van haar beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Anders dan hetgeen de verwerende partij lijkt te stellen, beperkt haar kritiek zich niet louter tot de vorm en de titulatuur van de aanvankelijk bestreden beslissing, maar is haar kritiek in essentie gericht tegen de aard van die beslissing, namelijk een onontvankelijkheidsbeslissing.

Beoordeling

6. Machtsafwending heeft betrekking op administratieve beslissingen doch niet op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Machtsafwending is voorzien in artikel 14, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State inzake beroepen tot nietigverklaring maar niet in artikel 14, § 2, van die wetten inzake cassatieberoepen.

De rechter overschrijdt zijn bevoegdheid wanneer hij uitspraak doet over een geschil dat niet (meer) bij hem aanhangig is. Dit houdt geen verband met verzoeksters kritiek dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ten onrechte zou hebben geoordeeld dat zij geen belang had bij haar kritiek dat zij geen “bijlage 20” heeft ontvangen.

7. Artikel 39/56 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Verzoekster toont geen schending aan van de voormelde bepaling nu de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen haar beroep tot nietigverklaring niet verwerpt bij gebrek aan belang. Enkel met betrekking tot het eerste onderdeel van verzoeksters enige middel wordt in het bestreden arrest geoordeeld dat niet blijkt welk belang verzoekster heeft bij haar kritiek dat de aanvankelijk bestreden beslissing niet de vorm heeft van een “bijlage 20” en dat de grief met betrekking tot de vorm en de titulatuur van de aanvankelijk bestreden beslissing dan ook niet kan leiden tot de vernietiging van die beslissing.

8. Anders dan verzoekster voorhoudt, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk haar kritiek beantwoord dat de aanvankelijk bestreden beslissing niet werd genomen in de vorm van een “bijlage 20”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt dat onder de weigering

van erkenning van een verblijfsrecht elke beslissing dient te worden begrepen tot afwijzing van een aanvraag om gezinshereniging, ongeacht de benaming ervan, en dat de aanvankelijk bestreden beslissing dus dient te worden beschouwd als een beslissing waarmee de verwerende partij het recht op verblijf niet erkent. Hij wijst er vervolgens op dat voor het nemen van een dergelijke beslissing normaliter, conform artikel 52, laatste lid van het vreemdelingenbesluit, een “bijlage 20” dient te worden gebruikt, doch dat dit slechts de vormgeving betreft van de beslissing waarmee de verwerende partij het recht op verblijf niet erkent. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ziet vervolgens niet in en stelt vast dat verzoekster ook niet aantoont welk belang zij heeft bij haar kritiek dat de bestreden beslissing niet de vorm heeft van een “bijlage 20”. Het feit dat de verwerende partij geen gebruik heeft gemaakt van een bepaald model om de aanvankelijk bestreden beslissing aan verzoekster ter kennis te brengen, laat volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op zich ook niet toe te oordelen dat het rechtszekerheidsbeginsel werd miskend. Op grond van de voorgaande overwegingen besluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeksters grief met betrekking tot de vorm en de titulatuur van de bestreden beslissing dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden.

Verzoekster toont wat dat betreft geen schending aan van de jurisdictionele motiveringsplicht als vormvereiste.

9. Verzoekster voert aan dat noch artikel 40ter van de vreemdelingenwet noch artikel 52 van het vreemdelingenbesluit voorziet dat een aanvraag tot gezinshereniging met een Belgische referentiepersoon onontvankelijk kan worden verklaard en dat overeenkomstig het arrest *K.A.* dergelijke aanvraag niet onontvankelijk kan worden verklaard omdat verzoekster het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, zonder dat uit een onderzoek ten gronde is gebleken dat er geen afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen haar en haar wettelijk samenwonende partner.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er eerst uitdrukkelijk op dat uit het arrest *K.A.* inderdaad blijkt dat, ondanks het bestaan van een inreisverbod, dient te worden onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de Unieburger en de derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk wordt gedwongen het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten. In het bestreden arrest wordt op grond van de voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie op wettige wijze vastgesteld dat het inreisverbod “wel degelijk een reden [kan] vormen om haar verblijfsaanvraag af te wijzen, op voorwaarde dat, zoals in voorliggende zaak, tevens werd vastgesteld dat haar Belgische partner hierdoor, gezien haar afhankelijkheidsrelatie, er niet toe wordt verplicht het grondgebied van de Unie te verlaten”. Daarmee refereert het bestreden arrest uitdrukkelijk aan het in de aanvankelijk bestreden beslissing gevoerde onderzoek ten gronde. In de aanvankelijk bestreden beslissing, die in het bestreden arrest wordt weergegeven, wordt meer bepaald gesteld dat een wettelijke samenwoning “niet automatisch recht [geeft] op een verblijf”, waarbij wordt verwezen naar het arrest *K.A.* waaruit blijkt dat “dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen [verzoekster] en [haar] partner bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan [haar] een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend”. In de aanvankelijk bestreden beslissing wordt daarbij benadrukt “dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen [verzoekster] en [haar] partner niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan [haar] een afgeleid recht van verblijf toe te kennen” en wordt verwezen naar het feit dat het Hof van Justitie “benadrukt (...) dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden” en dat voor een volwassene “een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar [is], namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is”. In de aanvankelijk bestreden beslissing wordt vervolgens met betrekking tot verzoeksters specifieke situatie vastgesteld dat “er geen sprake [is] van gemeenschappelijke kinderen” en “dat uit niets blijkt dat de naleving van de

verplichting voor [verzoekster] om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor [haar] geldende inreisverbod te verzoeken, [haar] partner ertoe zou dwingen [haar] te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten”.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in het bestreden arrest vast dat verzoekster met haar betoog dat de verwerende partij slechts een standaardmotivering heeft voorzien ter ondersteuning van het besluit dat er geen sprake is van een afhankelijkheidsrelatie tussen haar en haar Belgische partner die een belemmering zou kunnen vormen om haar verblijfsaanvraag af te wijzen en met haar stelling “dat verweerder met ‘alle relevante omstandigheden’ rekening moet houden”, niet aantoont dat de motivering in de aanvankelijk bestreden beslissing niet volstaat of dat enig dienstig stuk over het hoofd werd gezien. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geeft daarmee te kennen dat op grond van het door de verwerende partij gevoerde onderzoek naar de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekster en haar Belgische partner niet blijkt dat zij zich in een zodanige afhankelijkheidsrelatie bevindt dat haar een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Aldus blijkt uit het bestreden arrest wel degelijk dat een onderzoek ten gronde is gebeurd en dat verzoeksters aanvraag tot gezinshereniging wordt afgewezen op grond van het bestaan van een inreisverbod en van de vaststelling na onderzoek ten gronde dat er in hoofde van verzoekster geen sprake is van een zodanige afhankelijkheidsrelatie met haar Belgische partner dat haar een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Om van een verblijfsrecht te kunnen genieten, moet de aanvrager-derdelander noodzakelijkerwijze het recht hebben om het Belgisch grondgebied binnen te komen. De erkenning van het verblijfsrecht vereist derhalve niet alleen dat voldaan is aan de voorwaarden voorzien in de artikelen 40*bis*, 40*ter* en 41 van de vreemdelingenwet maar ook dat de betrokkene niet het voorwerp is van een inreisverbod genomen in toepassing van de artikelen 1, 8°, 74/11 of 43 van de vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt, hetgeen niet wordt betwist, dat verzoekster het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, opgelegd op grond

van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Gelet op het bestaan van dergelijk inreisverbod dat noch geschorst noch opgeheven is, kan verzoekster niet genieten van een verblijfsrecht, zelfs indien de voorwaarden voorzien in de artikelen 40bis, 40ter en 41 van de vreemdelingenwet vervuld zijn.

Het bestreden arrest schendt derhalve niet de door verzoekster aangehaalde bepalingen door vast te stellen dat het inreisverbod wel degelijk een reden kan vormen om haar verblijfsaanvraag af te wijzen op voorwaarde dat, zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te dezen vaststelt, tevens is onderzocht of er in hoofde van verzoekster geen sprake is van een zodanige afhankelijkheidsrelatie met haar Belgische partner dat haar een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. In het bestreden arrest wordt vastgesteld dat de Belgische partner hierdoor niet wordt gedwongen het grondgebied van de Unie te verlaten. Verzoekster toont derhalve geen schending aan van de in het opschrift van het middel aangehaalde bepalingen, gelezen in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

10. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

11. Verzoekster werpt in een tweede middel de schending op van artikel 149 van de Grondwet, van artikel 39/65 van de vreemdelingenwet en van “hogere, Europese rechtspraak (nl. HvJ 26 juli 2017, *Ouhrami*, C-225/16 en HvJ 17 september 2020, *JZ*, C-806/18) en [...] de rechtsregels waaraan het HvJ in deze arresten interpretatie geeft”, namelijk artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU) en de artikelen 3.6 en 11 van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 ‘over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied

verblijven' (hierna: richtlijn 2008/115), "omgezet artikel 1,8°, 74/11 en 74/12 van de vreemdelingenwet".

Verzoekster citeert het derde onderdeel van haar enig middel voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en merkt op dat zij zich volgens het bestreden arrest niet dienstig kan beroepen op het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 26 juli 2017 in de zaak C-225/16, *Ouhrami tegen Nederland*, (hierna: arrest *Ouhrami*) omdat dit enkel uitspraak zou doen over de duur van het inreisverbod en de datum vanaf wanneer de duur moet worden berekend. Verzoekster voert aan dat het arrest *Ouhrami* relevante overwegingen bevat over het tijdstip waarop een inreisverbod rechtsgevolgen teweegbrengt en dat er een duidelijk onderscheid uit blijkt tussen enerzijds het terugkeerbesluit (het bevel om het grondgebied te verlaten) en anderzijds het inreisverbod. Hoewel beide beslissingen tegelijkertijd kunnen worden genomen, staan ze volgens verzoekster toch los van elkaar en wordt het onrechtmatig verblijf tot aan de daadwerkelijke terugkeer naar het land van herkomst beheerst door het terugkeerbesluit en niet door het inreisverbod, dat pas vanaf het tijdstip van de daadwerkelijke terugkeer rechtsgevolgen teweegbrengt. Verzoekster wijst erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te dezen echter al rechtsgevolgen aan het inreisverbod verbindt zonder dat zij het grondgebied heeft verlaten, nu hij oordeelt dat de dienst Vreemdelingenzaken haar aanvraag tot gezinshereniging niet in aanmerking kon nemen om de enkele reden dat zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod zonder dat zij het grondgebied heeft verlaten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen miskent volgens verzoekster aldus de rechtspraak van het Hof van Justitie en de interpretatie die het Hof heeft gegeven aan de artikelen 3.6 en 11 van richtlijn 2008/115 en de artikelen 1, 8°, 74/11 en 74/12 van de vreemdelingenwet. Verzoekster wijst er verder op dat volgens het bestreden arrest in het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 17 september 2020 in de zaak C-806/18, *JZ tegen Nederland*, (hierna: arrest *JZ*) niet kan worden gelezen dat de dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van verzoekster niet in aanmerking kan nemen omdat zij is onderworpen aan een inreisverbod. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen motiveert zijn stelling niet, terwijl dit de

kern van verzoeksters betoog betreft, zodat niet is voldaan aan de motiveringsplicht vervat in artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de vreemdelingenwet. Volgens verzoekster stelt de motivering haar niet in staat te begrijpen waarom zij zich niet dienstig op het arrest *JZ* kan beroepen en waarom het inreisverbod voor haar toch reeds rechtsgevolgen zou teweegbrengen zonder dat zij het grondgebied heeft verlaten, ondanks de bewoordingen van het arrest *JZ*.

Tot slot vraagt verzoekster om een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

12. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoekster het middel. Zij voegt toe dat de stelling van de verwerende partij als zouden reeds bepaalde gevolgen kunnen worden verbonden aan het bestaan van een inreisverbod zonder dat de betrokkene het grondgebied heeft verlaten, lijnrecht ingaat tegen de duidelijke bewoordingen van het arrest *Ouhrami* en het arrest *JZ*. Deze stelling schept bovendien totale rechtsonzekerheid omdat het voor de burger dan volstrekt onduidelijk wordt wat de juiste draagwijdte en gevolgen zijn van een inreisverbod. Indien de Raad van State van oordeel zou zijn dat een inreisverbod bepaalde gevolgen teweegbrengt vanaf het moment dat het genomen wordt, acht verzoekster het aangewezen dat de door haar voorgestelde prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt gesteld.

Beoordeling

13. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt met betrekking tot het aan verzoekster op 12 januari 2018 opgelegde inreisverbod, waaraan verzoekster geen gevolg heeft gegeven:

“Verzoekster kan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat verweerder niet kan verwijzen naar de beslissing van 12 januari 2018 waarbij haar een inreisverbod werd opgelegd, omdat zij nooit gevolg gaf aan deze beslissing en dat verweerder door dit toch te doen de rechtspraak van het Hof van Justitie miskent. Hierbij moet worden geduïd dat door het Hof van Justitie in het arrest *C-82/16* geen onderscheid wordt gemaakt naargelang een

derdelander wel of niet gevolg gaf aan een inreisverbod en verwijst naar de situatie waarbij ‘een inreisverbod is uitgevaardigd’ (cf. HvJ 8 mei 2018, nr. C/82-16 § 62). Haar betoog inzake het arrest C-225/160 van het Hof van Justitie van 26 juli 2017 is niet dienend, aangezien in dit arrest enkel uitspraak wordt gedaan over de vraag of de duur van het inreisverbod moet worden berekend vanaf de datum waarop het inreisverbod is uitgevaardigd, dan wel vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten, of vanaf enig ander tijdstip. Uit het voormeld arrest C-225/160 kan echter niet op algemene wijze worden afgeleid dat bij de beoordeling van een verblijfsaanvraag geen rekening mag worden gehouden met het bestaan van een inreisverbod zolang de betrokkene niet het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten (cf. RvS 7 oktober 2019, nr. 245.653). In het arrest C-806/18 van het Hof van Justitie van 17 september 2020, dat verzoekster ook aanvoert, wordt aangegeven dat een vreemdeling slechts kan worden bestraft wegens een schending van het inreisverbod wanneer hij eerst aan de terugkeerverplichting heeft voldaan. In dit arrest kan niet worden gelezen dat verweerder in een situatie zoals *in casu*, waarbij hij een beslissing moet nemen omtrent een verblijfsaanvraag, niet in aanmerking kan nemen dat de aanvrager is onderworpen aan een inreisverbod.”

14. Verzoekster heeft zich in haar beroep tot nietigverklaring beroepen op het arrest *JZ* om aan te voeren dat de verwerende partij zich niet had mogen steunen op een inreisverbod waaraan verzoekster nog geen gevolg had gegeven op het ogenblik dat de verwerende partij het verzoek tot gezinshereniging weigerde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt in het bestreden arrest dat in het arrest *JZ* wordt aangegeven dat een vreemdeling slechts kan worden bestraft wegens een schending van het inreisverbod wanneer hij eerst aan de terugkeerverplichting heeft voldaan maar dat er niet in kan worden gelezen dat de verwerende partij in een situatie zoals *in casu*, waarbij zij een beslissing moet nemen omtrent een verblijfsaanvraag, niet in aanmerking kan nemen dat de aanvrager is onderworpen aan een inreisverbod.

Met deze beoordeling geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen duidelijk aan waarom hij uit het arrest *JZ* niet afleidt dat bij de beoordeling van verzoeksters aanvraag tot gezinshereniging geen rekening zou kunnen worden gehouden met een aan verzoekster opgelegd inreisverbod alvorens zij het grondgebied van de lidstaten van de Unie heeft

verlaten. Verzoekster toont wat dat betreft geen schending aan van de jurisdictionele motiveringsplicht als vormvereiste.

15. In artikel 1, 8°, van de vreemdelingenwet wordt het inreisverbod omschreven als “een beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”. De artikelen 74/11 en 74/12 van de vreemdelingenwet hebben respectievelijk betrekking op het opleggen dan wel het opheffen op opschorten van een inreisverbod. Ze vormen de omzetting in het Belgische recht van artikel 11 van richtlijn 2008/115. Artikel 74/11, § 3, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dat het inreisverbod in werking treedt “de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend”.

16. In antwoord op een prejudiciële vraag heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie in het arrest *Ouhrami* gesteld “dat artikel 11, lid 2, van richtlijn 2008/115 aldus moet worden uitgelegd dat de duur van het inreisverbod als bedoeld in deze bepaling, die in principe niet meer dan vijf jaar bedraagt, moet worden berekend vanaf het tijdstip waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten”.

Daarmee heeft het Hof enkel uitspraak gedaan over de vraag of de duur van het inreisverbod moet worden berekend vanaf de datum waarop het inreisverbod is uitgevaardigd dan wel vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten dan wel vanaf enig ander tijdstip. Uit het voornoemde arrest van het Hof kan echter, anders dan verzoekster voorhoudt, niet op algemene wijze worden afgeleid dat bij de beoordeling van een verblijfsaanvraag geen rekening mag worden gehouden met het bestaan van een inreisverbod zolang de betrokkene niet het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten. Zo overweegt het Hof in punt 51 van het meergenoemde arrest *Ouhrami* integendeel dat een eventueel inreisverbod een middel vormt “om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een

illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten” en in punt 52 dat aan deze doelstelling “afbreuk [zou] worden gedaan indien de weigering van een dergelijke derdelander om gevolg te geven aan de terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem in staat zou stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod, wat het geval zou zijn indien het tijdvak waarin een dergelijk inreisverbod geldt, gedurende deze procedure zou kunnen ingaan of verstrijken”.

17. Het arrest *JZ* heeft enkel betrekking op de strafbaarstelling van een illegaal verblijf van een derdelander jegens wie de stappen van de bij die richtlijn ingestelde terugkeerprocedure zijn doorlopen zonder dat de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten. Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelt in dit arrest dat, in een situatie waarin de betrokkene het gastland na de vaststelling van het terugkeerbesluit niet heeft verlaten en aan de daarbij opgelegde terugkeerverplichting bijgevolg nooit is voldaan, deze betrokkene zich bevindt in een illegale situatie die voortvloeit uit een oorspronkelijk illegaal verblijf en niet uit een later illegaal verblijf dat het gevolg is van een overtreding van een inreisverbod in de zin van artikel 11 van richtlijn 2008/115.

Het arrest *JZ* houdt derhalve niet in dat bij de beoordeling van een aanvraag om gezinshereniging geen rekening zou kunnen worden gehouden met het bestaan van een inreisverbod, enkel omdat de aanvrager het grondgebied van de Unie nog niet heeft verlaten.

18. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in antwoord op een prejudiciële vraag in zijn arrest *K.A.* gesteld dat richtlijn 2008/115, met name de artikelen 5 en 11 ervan, “aldus [moet] worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat

bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden”.

Uit het arrest blijkt geen onderscheid tussen derdelanders aan wie een inreisverbod was opgelegd naargelang zij al dan niet het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk hebben verlaten. Anders dan verzoekster voorhoudt, heeft het Hof dus uitdrukkelijk de voornoemde praktijk in beginsel toegelaten voor aanvragen met betrekking tot het recht op gezinshereniging.

19. Het Hof onderzoekt in het arrest *K.A.* wel of artikel 20 van het VWEU zich verzet tegen de voormelde praktijk en het oordeelt dat dit inderdaad het geval kan zijn. Het Hof stelt meer bepaald “dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking wordt genomen op de enkele grond dat tegen die derdelander een inreisverbod is uitgevaardigd, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd”.

Zoals reeds blijkt uit de beoordeling van het eerste middel, oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de verwerende partij heeft onderzocht of dergelijke afhankelijkheidsverhouding te dezen bestaat en vastgesteld dat dit niet het geval is.

20. Uit het voorgaande volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met zijn *supra* in randnummer 13 geciteerde beoordeling de in het middel aangehaalde bepalingen, zoals geïnterpreteerd in de aangehaalde arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie, niet heeft geschonden.

21. In het licht van de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie en van het feit dat bij de beoordeling van verzoeksters aanvraag enkel rekening werd gehouden met het bestaan van een inreisverbod en niet met de rechtsgevolgen ervan, is de door verzoekster voorgestelde prejudiciële vraag niet dienstig voor de oplossing van het geschil. Ze wordt derhalve niet gesteld.

22. Het tweede middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het cassatieberoep.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro, een bijdrage van 20 euro, en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op dertien juni tweeduizend vierentwintig,
door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams